

NĀC

„Kad jūs gavējat,
neesiet saīguši kā liekuļi.”
(Mt 6,16)

Nr. 1 (66)
FEBRUĀRIS
2012

Kurzemes Katoļu diecēzes informatīvs laikraksts

Uz ko tiekam kārdināti?

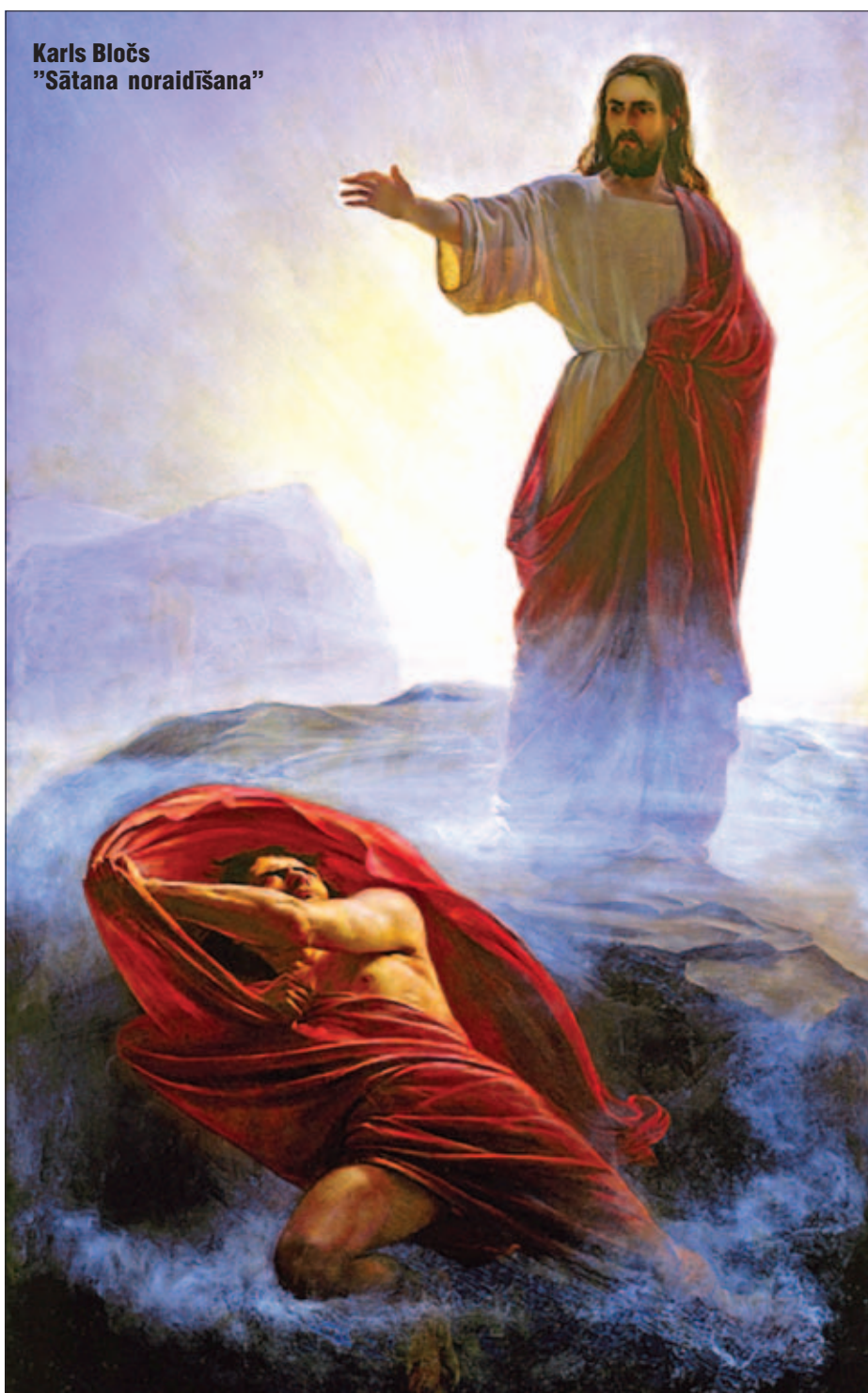
Mateja evaņģēlijā (4,1-11) mēs lasām – Jēzus pēc kristības Jordānā un pēc pasludināšanas, ka Viņš ir Dieva Dēls, dodas tuksnesī, kur Viņš tiek sātana kārdināts. Visas atbildes, ko Jēzus saka kārdinātājam, ir ņemtas no Atkārtotā Likuma grāmatas, kur atrodams apraksts par Izraēļa ceļu cauri tuksnesim. Jēzus uzvara pār kārdinātāju norāda uz Viņa ciešo saikni ar Tēvu un sagatavo mūs turpmākajam aprakstam, kur ir runa par Jēzus publisko darbošanos.

Kārdinātājs pirmais uzsāk sarunu ar Jēzu. Noliek Viņa priekšā kārdinājumu, norādot uz Jēzus varu – ja esi Dieva Dēls. Jēzus vārdā akmeņiem jāklūst par maizi, ar ko Jēzus varēs remdināt savu izsalkumu. Evaņģēlija konteksts mudina domāt, ka tas ir Jēzus spēkos. Jēzus veica brīnumainu maizes un zivju pavairošanu, lai pabarotu sapulcējušos cilvēkus. Tāpat Euharistijas iedibināšanas aprakstā Jēzus ņem savās rokās maizi un saka: „ņemiet un ēdiet, tā ir mana Miesa.” Klausoties sātana vārdos, Jēzus saprot, ka tas ir ienaidnieka kārdinājums, ar kuru nevar ielaisties nekādos kompromisos. Jēzus atbilde ir viennozīmīgi noraidoša. Savā atbildē Jēzus saka: „Ne no maizes vien dzīvo cilvēks.” Atkārtotā likuma grāmatā šos vārdus izsaka Mozus, kad viņam izredzētā tauta ir jāved uz Apsolīto zemi. Mozus norāda uz pārbaudījumiem tuksnesī un īpaši uzsver Dieva klātbūtni un nepieciešamību pilnīgi uzticēties Viņam un staigāt Viņa ceļus.

Savā atbildē kārdinātājam Jēzus vēlas norādīt, ka koncentrēšanās tikai uz materiālo maizi, kas remdē izsalkumu, noved pie Dieva atmešanas, pie neticības un galu galā pie garīgās nāves.

Otrs mēģinājums kārdināt Jēzu notiek Svētajā Pilsētā – Jeruzālemē. Sātans vēlas, lai Jēzus pierāda, ka ir Dieva Dēls un apliecina savu spēku, metoties lejā no svētnīcas jumta. Šajā kārdinājumā sātans maina taktiku un mēģina motivēt Jēzu ar Svēto Rakstu vārdiem. Viņš citē 91. psalmu: „Jo ir rakstīts – Viņi tevi uz rokām nesīs, lai tu neievainotu savu kāju uz akmens.” Sātans vēlas, lai Jēzus parāda, ka Viņš ir Dieva Dēls, lai Tēvs paveic brīnumu un Viņu izglābj, metoties lejā no Jeruzālemes svētnīcas jumta. Līdzīgi kā iepriekšējā kārdinājuma mēģinājumā, Jēzus ar kārdinātāju neielaižas nekādos kompromisos. Viņš vēlreiz skaidri atbild ar vārdiem no Atkārtotā likuma grāmatas: „Nekārdini Kungu, savu Dievu.”

Pēc diviem neveiksmīgiem mēģinājumiem kārdināt Jēzu, sātans aizved Jēzu uz ļoti augstu kalnu, lai vienā brīdī viņam parādītu visas pasaules valstis. Trešajā kārdinājumā sātans apsola, ka Jēzum dos varu pār šīm valstīm. Šeit slēpjas vēlme pēc vieglas varas un lētas autoritātes. Tomēr, lai iegūtu šo varu, Jēzum būtu jāizpilda kāds nosacījums – Viņam ir jā-

Karls Bločs
„Sātana noraidīšana”

krīt ceļos un jāpielūdz sātans. Tādu noteikumu izpildīt Jēzus kategoriski atsakās un neielaižas nekādos kompromisos, un saka: „Atkāpies sātān.” Atkal tiek izteikti vārdi no Atkārtotā likuma grāmatas: „Tev būs pielūgt Kungu, savu Dievu, un Viņam vienam kalpot.”

Pēc Jēzus kristības Jordānā, evaņģēlists Matejs stāsta par Dieva balsi no Debesīm: „Šis ir mans mīļotais Dēls, kurš man ļoti patīk.”

Kārdināšanas aprakstā sātans divas reizes Jēzu nosauc par Dieva Dēlu: „Ja esi Dieva Dēls.” Jēzus ar savu radikālo nostāju un apziņu, ka ir Dieva Dēls, gūst uzvaru pār kārdinātāju un atklāj savas īpašās attiecības ar Tēvu caur izturību, uzticību un paklausību Viņam.

Evaņģēlista Mateja nodoms ir atklāt Jēzu kā To, kurš piepilda Izvēlētās Tautas cerības un ilgas. Izraēlim, kurš pēc derības ar Dievu

kļuva Viņa mīlais bērns, pēc izešanas no Ēģiptes nācās iet cauri tuksnesim. Šajā ceļā tauta piedzīvoja gan sabrukumu, gan parādīja neuzticību un novērsās no Tēva.

Jēzus kārdināšana mums atklāj patiesību, ka kārdinājums nav saistīts ar grēku, vajībām, bet vispirms ar spēku, varēšanu. Jo patiesībā mūs nekārdina uz to, ko nespējam izdarīt, bet gan uz to, kas ir mūsu spēkos. Jo lielākas ir mūsu iespējas, jo vairāk tiekam kārdināti. Kārdinājumi neskar, kā sākumā varētu šķist, to, kas cilvēkā ir vājš, bet gan to, kas ir spēcīgs. Fakts, ka Jēzus ir bez grēka un ka Viņā ir Svētais Gars, kurš Jēzu ved cauri tuksnesim, tomēr nevar izslēgt kārdinājumu pieredzi. Bezgrēcīgums un Svētā Gara klātbūtne ir Dieva varenības zīmes, kas sastopas ar spēcīgu sātana uzbrukumu. Jēzus kārdināšanā varam ieraudzīt, kā tiek kārdināts mūsdienu cilvēks.

Kārdinājums apmierināt visas ilgas un materiālās vajadzības noved pie situācijas, kad cilvēkam sāk šķist, ka viņš ir pašpietiekams. Viņam nav vajadzīgs Dievs, jo pats ir spējīgs apmierināt visas savas vajadzības. Pasaulē netrūkst akmeņu, kurus ir viegli pārvērst par maizi, dzīvokli, mašīnu un visu to, kas nepieciešams ideālai dzīvei. Cilvēks ieņem paša Dieva vietu. Šāda nostāja noved pie tā, ka tiek pazaudēta vērtību hierarhija, pie egoisma, neticības un *ieciklēšanās* tikai uz šo pasauli. Šāds kārdinājums galu galā noved pie lielas nelaimes un nāves. Kārdinājums redzēt kādu brīnumu vai īpašu zīmi no Dieva puses paliek aktuāls arī mūsdienās. Cilvēks savā seklaajā ticībā bieži atkārtoti vārdus – Dievs izdari to vai to, un tad es ticēšu. Šis kārdinājums kļūst īpaši redzams dažādās grūtās situācijās, kad šķiet, ka Dievs klusē vai arī ir par mums aizmirsis.

Kārdinājums viegli iegūt varu un visas nepieciešamās spējas bez iedziļināšanās krusta realitātē ir nākamā mūsdienu cilvēka ilūzija, kurš tik ļoti labprāt bēg no grūtībām, no atbildības, no ciešanām. Caur šo kārdinājumu prizmu, cilvēks vēlas vienmēr būt stiprs, vesels un bagāts. Šis cilvēka ilūzijas ļoti ātri var pārtraukt pēkšņa slimība, ciešanu pieredze, nāves realitāte. Jo vairāk cilvēks bēg no krusta, jo vairāk viņš sastopas ar vilšanos un ciešanām, kad viņu piemeklē dzīves krusts.

Kādi kārdinājumi šodien tiek piedāvāti cilvēkam? Ja sātans tos izteiktu mums, kā tie skanētu? Vai es uzticos Dievam un esmu pārliecināts, ka mana dzīve ir Tā rokās, kurš vēlas, lai es būtu laimīgs? Vai savā dzīvē nemeklēju vieglu varu un lētu popularitāti? Vai ņemu savu krustu plecos, lai kalpotu Dievam un tuvākajiem? Lai šīs pārdomas un jautājumi mums katram palīdz garīgi auglīgi izdzīvot gaidāmo gavēņa laiku un iedziļināties Jēzus krusta noslēpumā, kur ir atrodama mūsu dzīves jēga un pestīšana.

Priesteris **Toms Priedoliņš**

**ŠAJĀ
NUMURĀ:**

2.lpp. Par gavēšanu un atturību

3.lpp. Kā mīlēt egoistus?

4.lpp. Kursi par mūsdienu žurnālistiku

5.lpp. M. Klārai Franciskai PIJ 50. svētsolījumu jubileja

6.lpp. Lūgšanu brokastis

8.lpp. Ziņas

Par gavēšanu un atturību no gaļas ēdieniem

Baznīcai Latvijā ir piederīgi dažāda vecuma cilvēki – gan gados, kuri vēl atceras, ko viņiem mācīja viņu vecāki un vecvecāki, gan vidējā paaudze, kura dažādu apstākļu dēļ mazāk zina par Baznīcas normām, gan arī jaunie cilvēki, kas gribētu uzzināt, kādēļ Baznīca nosaka tādus vai citus likumus. Šo dažādo paaudžu cilvēkiem ir atšķirīga pieeja attiecībā uz Baznīcas disciplīnu dažos jautājumos, kas saistīts gan ar vietējās diecēzes tradīcijām, gan audzināšanu ģimenē. Viens no tādiem jautājumiem skar gavēšanu un atturību no gaļas ēdieniem, proti, kamdēļ šī gavēšana un atturība, kas tās tādas ir un kādas ir ar tām saistītas aktuālas normas? Īsumā mēģināšu atbildēt uz šiem jautājumiem.

Baznīcas bauslis

Katoliskās Baznīcas Katehismā (KBK) lasām: „Ceturtais bauslis (“Tev būs Baznīcas noteiktajās dienās atturēties no gaļas ēdieniem un ievērot gavēni”) nodrošina laiku askēzei un gandarīšanai par grēkiem, lai sagatavotos liturģiskajiem svētkiem; tas palīdz valdīt pār mūsu instinktiem un iegūt sirds brīvību.” (KBK 2043) Īpaši svarīgi ir saprasts, ka Baznīcas baušļu „mērķis ir nodrošināt ticīgajiem nepieciešamo lūgšanas un morāliskās dzīves minimumu, lai viņi augtu mīlestībā uz Dievu un tuvāko”. (KBK 2041) Šeit jāpasvītro vārdi – nodrošināt nepieciešamo minimumu! Baznīca, kuru vada Svētais Gars, apzinās, ka ticīgajiem ir nepieciešamas elementāras normas, bez kurām vienkārši nav iespējams augt mīlestībā uz Dievu un tuvāko. Ļoti skaisti par gavēšanas nozīmi saka Gavēņa IV prefācijas (Sv. Mises laikā dziedāta lūgšana pirms dziedājuma “Svēts, svēts, svēts”) vārdi: “Jo ar miesas gavēni Tu [Dievs] palīdz mums savaldīt iekāres, pacel augšup prātu un dāvā gara spēku un uzvaru.”

Gandarīšana par grēkiem

Par šo tēmu stāstīja pāvests Pāvils VI savā Apustuliskā Konstitūcijā *Paenitemini*, kas izsludināta 1966. gada 17. februārī. Šī Konstitūcija sākas ar vārdiem no Marka evaņģēlija 1,15: „Nožēlojiet grēkus un ticiet Evaņģēlijam.” Pats Kristus gandarīšanu jeb grēku nožēlu saistīja ar Labo Vēsti, ko sludināja. Viņš ne vien aicināja gandarīšanai, bet pats deva vislielāko piemēru gandarītājiem, ņemoties ciešanas nevis par saviem, bet par visas pasaules grēkiem. Mēs gandarām par saviem vai citu grēkiem.

Gan Vecā, gan Jaunā Derībā bija zināms un lietots viens no gandarīšanas veidiem, kas izpaužas ēdienu lietošanas ierobežojumā. Tādu gandarīšanas veidu izvēlējas pats Kristus savas publiskās darbības sākumā (sal. Mt 4,2; Lk 4,2). Vienlaikus Viņš atgādināja, ka gavēni nedrīkst uztvert ārēji vien, bet tam ir jāpalīdz pārveidot cilvēku iekšēji (sal. Mt 6,16-18).

Baznīcas Kanonisko tiesību

kodekss skaidro, ka “saskaņā ar Dieva likumu, visiem ticīgajiem, katram savā veidā, ir pienākums gandarīt; bet, lai visi pateicoties kādai kopīgai gandarīšanas ievērošanai savstarpēji vienotos, tiek noteiktas gandarīšanas dienas, kurās ticīgajiem vajadzētu lūgties īpašā veidā, pildīt dievbijības un mīlestības darbus, uzņemties pašizliedzības darbus, cītīgāk, pildot savus pienākumus, bet it īpaši, ievērot gavēni un atturību.” (Kan. 1249)

Kristīgā Tradīcijā no paša sākuma iesaka kā gandarīšanas veidu vispirms žēlsirdības darbus, tomēr iesaka arī gavēšanu kā mantojumu no priekštečiem. Jāpiebilst, ka visādā veidā ierobežojumi ēdienos bija cieši saistīti ar kristīgās mīlestības izpaušmēm. Ļoti bieži tika pasvītots, ka atsakāmies no kādiem ēdieniem, lai no tā, ko ietaupīsim, varētu palīdzēt tiem, kas trūkumā. Zīmīgi ir sv. Leona Lielā vārdi: “Tikumam nododam to, ko atņemam patikai. Lai par barību trūcīgajiem kļūst gavētāja atturība”. (*Sermo* 13) Tā ir īpaši svarīga lieta, kuru jāņem vērā arī šodien. Gandarīšana nekad nedrīkst kļūt par iemeslu kādiem lielākiem, nekā parasti izdevumiem, tas nozīmē, ka nedrīkst ēst mazāk, nekā parasti, vai neēst gaļu ar mērķi ietaupīt, lai tā vietā nopirktu kaut ko ekskluzīvu, izmeklētu sev; atturamies vai gavējām, lai materiāli vai garīgi palīdzētu citiem!

Mūsu atturība no gaļas ēdieniem vai gavēšana ir mums vajadzīga, lai mēs atcerētos, kas mēs esam, lai apziņa par to, kas notika Lielajā Piektdienā, no-

pietni ietekmētu mūsu kristīgo dzīvi. Ļoti trāpīgi šo gandarīšanas nozīmi skaidro Gavēņa III prefācijas vārdi: „Jo Tu [Dievs] vēlies no mums pašizliedzīgus darbus, lai mēs, grēcinieki, mācītos sāpīgi dzīvot un palīdzēt tuvākiem, un tādā veidā sekotu Tavas labvēlības paraugam.”

Atšķirība starp gavēni un atturību

Gavēnis ir saistīts ar ēdiena daudzumu un nozīmē, ka ēdam tikai vienu reizi dienā līdz sātām, tomēr drīkst ēst arī citas 2 reizes, bet ne līdz sātām. Toties atturība (lat. *abstinentia*) ir saistīta ar ēdiena saturu un nozīmē, ka atsakāmies ēst gaļu (drīkst lietot uzturā zivis, arī pienu un tā produktus). Augstāk pieminētā dokumentā *Paenitemini* nav “gaļas” tiešas definīcijas, bet norāde, ka drīkst lietot dzīvnieku taukus kā piedevu pie ēdieniem, tātad viss pārējais ir “gaļa”.

Kad ir jāgavē un jāatturas no gaļas ēdieniem?

Latvijā atturība un gavēnis kopā ir saistoši Pelnu Trešdienā, Lielajā Piektdienā un, saskaņā ar tradīciju, 24. decembrī līdz vesperēm (tomēr, ja 24. decembris iekrīt svētdienā, tad gavēnis un atturība nav saistoši). Toties atturību no gaļas ēdieniem jāievēro visās piektdienās visā gada laikā (un, saskaņā ar tradīciju, Lielajā Sestdienā līdz vesperēm), izņemot gadījumus, ja kādā piektdienā tiek svinēti liturģiskie Lielie svētki vai kādas citas noteiktas dienas.

(Skatīt blakus) →

t.i., viena ēdienreize dienā līdz sātām, ir saistoša sākot no 18. līdz 59. dzimšanas dienai ieskaitot. Tomēr priesteriem un vecākiem jāpārūpējas par to, lai arī tie, kurus jaunā vecuma dēļ nesaista likums par gavēni un atturību, tiktu ievadīti patiesā gandarīšanas garā.

Kā rīkoties situācijās, ja ēd kopgaldā, situācijās, kad nav izvēles?

Latvijā ir atļauts lietot gaļas ēdienus piektdienās (izņemot Lielo Piektdienu) skolēniem, slimniekiem, karavīriem un citiem, kuri parasti ēd kopgaldā. Tomēr šajos gadījumos atturību jāaizstāj ar lūgšanu – jāpalūdzas piecus “pātarus”, proti, 5 reizes “Tēvs mūsu ...”, “Esi sveicināta, Marija ...”, “Gods lai ir Tēvam ...” un vienu reizi “Es ticu ...”.

Bet, ko darīt, ja tieši piektdien iekrīt kādi ģimenes svētki?

Bīskapam savā diecēzē ir tiesības atbrīvot atsevišķus ticīgos vai ģimenes no atturības, ja vien viņš to uzskatīs par noderīgu viņu garīgam labumam, vai arī noteikt citu gandarīšanas veidu atturības vietā. Tāpat, nopietna iemesla dēļ un ievērojot sava bīskapa norādījumus, to pašu var darīt prāvests attiecībā uz savas draudzes locekļiem un viņu ciemiņiem.

Vai drīkst atturību piektdienās aizstāt ar citu labu darbu?

Pašam no sevis tāpat vien nē. Citu gandarīšanas veidu var noteikt vietējais bīskaps vai prāvests. Bet ir viena lieta, ko var izdarīt “pats no sevis” visi, kuriem ir dota atļauja sakarā ar kopgaldu: ja nevari ievērot atturību piektdienā, tad vari to darīt citā dienā.

Priesteris
Oskars Jablonskis OP

LATVIJĀ ATTURĪBA NO GAĻAS ĒDIENIEM PIEKTDIENĀ NAV SAISTOŠA, JA TAJĀ IEKRĪT SEKOJOŠI SVĒTKI:

- 1) Vissvētākā Jaunava Marija, Dieva Māte – 1. janvāris;
- 2) Kunga Parādīšanās – 6. janvāris;
- 3) Svētais Jāzebs – 19. marts;
- 4) Kunga pasludināšana – 25. marts;
- 5) Sv. Jāņa Kristītāja Piedzimšana – 23. un 24. jūnijs;
- 6) Svētie Apustuļi Pēteris un Pāvils – 29. jūnijs;
- 7) Sv. Meinards (Latvijas aizbildnis) – 14. augusts;
- 8) Vissvētākās Jaunavas Marijas Debesīs uzņemšana – 15. augusts;
- 9) Vissvētākās Jaunavas Marijas Piedzimšana – 8. septembris;
- 10) Visi svētie – 1. novembris;
- 11) Latvijas Republikas Proklamēšana – 18. novembris;
- 12) Vissvētākās Jaunavas Marijas Bezvainīgā ieņemšana – 8. decembris;
- 13) Kunga Piedzimšana – 25. decembris;
- 14) baznīcas iesvētīšanas gadadiena, ja šī diena tiek svinēta;
- 15) baznīcas titulsvētki, ja šī diena tiek svinēta;
- 16) ordeņos – to svētā dibinātāja vai galvenā aizbildņa svētki;
- 17) kāzās un bērēs (visiem, kuri piedalās mielastā).

VISĀ BAZNĪCĀ IR VĒL DIVAS PIEKTDIENAS, KURĀS ATTURĪBA NAV SAISTOŠA:

- 1) piektdiena Kristus Augšāmcelšanās oktāvā, šogad – 13. aprīlis;
- 2) Vissvētākā Jēzus Sirds – piektdienā pēc otrās svētdienas pēc Vasarsvētkiem, šogad – 15. jūnijs.

Kā mīlēt egoistus?

Jaceks Salijs OP

Es vēlētos būt laba, patikt Dievam, dzīvot saskaņā ar mīlestības bausli. Tikmēr tuvākie mani tracinā: vienī spraucas priekšrocības. Dārgais tēvs, ja jau tādas lietas manī rada sacelšanos un pretestību, lūdzu, norādiet man virzienu – kā man praktiski tuvoties pilnībai. Kā praktizēt pazemību, ja es nepanesu klusējošu samierināšanos, pakļāvību un nespēju rīkoties? Vai kādam patīk vai nē, pasaku skaļi par klikēm un žūpošanām. Nevēlos ne ar vienu slikti apieties, bet arī pati sacēļos pret tiem, kas dažādos veidos mīda cilvēka cieņu.

Un, lūk, tieši šeit man ir sirdsapziņas konflikts – nekādā ziņā nelīdzinās cietošajam Kristum. Nevēlos būt tik ļoti savainota kā Viņš, kam laupīta cieņa, kas piekauts, nepatiesi apsūdzēts, kam viss atņemts. Bet cilvēks taču ir tik lielā mērā svēts, cik lielā mērā ir līdzīgs Kristum.

Es vēlējos tiekties uz pilnību, tāpēc sāku vērot Kunga izvēlētos – priesterus. Nonācu pie slēdziena, ka viņi vadās pēc tiem pašiem samaitātās dabas principiem kā parastie mirstīgie (protams, es šeit nedomāju visus, bet vairumu) – viņiem piemīt – līdzīgi kā mums – materiālisms, nepacietība, nervozitāte, atvērtības trūkums uz citiem, birokrātija.

Pēc šiem novērojumiem esmu nonākusi pie secinājuma, ka Evaņģēliju praktiski nav iespējams izpildīt. Ja pats Dievs nepaaicina cilvēku ar svētumam pietiekošu žēlastību, tad nekas nelīdzēs. Dievs dod žēlastību tikai pazemīgajiem. Bet kas īsti ir pazemība?

Jūs nosaucāt dažādus nekaunīgus egoisma veidus, bet egoismam ir arī citas, ne mazāk bīstamas, sejas. Mans ordeņa brālis no Anglijas Džeralds Vans (Gerald Vann) reiz rakstīja tā: „Kāds var būt, piemēram, labsirdīgs vai arī vienkārši labs, bet viņa labestība izgaist tieši tajā brīdī, kad jel kas apdraud viņa brīnīšķīgi

“Egoismam ir vairākas bīstamas sejas...”

Foto no interneta

saplānoto dzīvi. Kāds spēj būt draudzīgs, pat ar lielu talantu draugu iegūšanā, bet agri vai vēlu izrādās, ka viņš savus draugus nemīl, bet tos vienīgi izmanto. Kāds var būt ļoti simpātisks, patriotiski un reliģiozi noskaņots, bet vienmēr ar vienu nosacījumu – visam jābūt pareizi, aiz kā slēpjas centieni īstenot personīgos egoistiskos dzīves plānus.”

Tas „kāds” protams esmu es pats, precīzāk – tā daļa mani, līdz kurai vēl nav nonākusi žēlastība. Esmu ļoti audzināts cilvēks un jūtu riebumu pret brutālu grūstīšanos ar elkoņiem, bet laba audzināšana neizslēdz grēku – tas spēj lieliski piemēroties manām labajām manierēm, pat izvilināt sev labumu un turēt mani pašapmānā (nepatiesā skatījumā uz sevi).

Nevēlos ienest sajukumu Jūsu izvirzītajā problēmā, bet vēlos to vienīgi sakārtot. Es tajā ienestu sajukumu, ja mēģinātu apgalvot, ka

nav ko uztraukties par savu egoismu, jo tā vai citādi kaut kādu pieeju tas mums atradīs.

Toties es apgalvoju, ka jebkuru ļaunumu nav ļoti uzlūkot un nosodīt no pārākuma pozīcijām. Redzot ļaunumu citu rīcībā, ļoti ir neaizmirst, ka mūs visus vieno kopīgā nelaīmīgā līdzdalība pirmgrēka stāvoklī. Patiešām drīkst un vajag nosodīt ļaunumu, un jo draudošāks tas ir, jo ar lielāku spēku tas jādara. Bet vienlaikus ir vērts apzināties, ka tu pats vari būt nāvēģis slims un par to nezināt. Bet tomēr neizsecināsim no tā neko citu kā šo – 1) jāpārbauda sevi, lai atbrīvotos no pamanītā ļaunuma; 2) ar visu savu palāvību jāuzticas Dieva žēlsirdībai. Ļoti trāpīga man šķiet Jūsu izjūta par to, ka bez pazemības nav iespējama patiesa nostāja pret notiekošo ļaunumu ap mums. Katrā ziņā ir situācijas, kad pasīva samierināšanās ar pāridarījumu var būt grēks pret tuvākmīlestību.

Ja jau atzīstamies kopīgajā ļaunuma mantojumā ar tiem, kuru sliktā rīcība mūsos izraisa sašutumu, ir ļoti apzināties, ka svarīgāka un senāka ir mūsu vispārējā kopība cilvēciskajā cieņā. Nekāds egoisms – pat visšausminošākais –, nekāds cinisms vai nežēlība – vismaz šīs dzīves perspektīvā – nespēj pilnībā iznīcināt cilvēkā viņa cilvēcisko cieņu. Tas tādēļ, ka mūsu cilvēciskās eksistences sākums ir Dieva mīlestība. Kā māca II Vatikāna Koncils – cilvēks ir vienīgais radījums uz šīs zemes, kuru Dievs ir vēlējis viņa paša dēļ. Pat tiešie Jēzus slepkavas (jo kaut kādā, ļoti patiesā nozīmē arī mēs esam vainīgi Viņa nāvē) nebija pilnīgi ļauni. Viņi bija glābjami cilvēki – ja tas tā nebūtu, Dieva Dēls par viņiem nebūtu lūdzies.

No iepriekš aprakstītā secinām, ka ļaunumam citu rīcībā mūsos būtu jāuzmodina ne tik daudz nosodījumu, kā skumjas. Ļaunumu vajag nosodīt, nenosodot pašu cilvēku, bet tikai viņa ļauno rīcību. Svarīgāk ir skumt tā iemesla dēļ, ka otrs cilvēks, kas radīts pēc Dieva attēla – mans tuvākais – dara ļaunu.

Ja šīs skumjas ir patiesas, tām sekos ilgas sekmēt tuvākā atgriešanos. Otru cilvēku nosodīt un no viņa norobežoties ir viegli, bet daudz grūtāk ir cilvēkam palīdzēt attapties. Tomēr jāpārdomā savas iejaukšanās veids – varbūt jānogaida atbilstošs brīdis, jābūt gatavam uzpurēties un riskēt ar savu mieru, un jāreķinās arī ar neizdošanos.

Tuvākmīlestība, saskaroties ar ļaunumu, nevainamā. Gluži pretēji – tikai tuvākmīlestība spēj sekmīgi darīt galu ļaunumam. Kaut arī reizēm šķiet, ka pret ļaunumu jāpielieto vara, tomēr tā ir sekmīga tikai īslaicīgi, jo tā nenovērš ļaunuma iekšējos avotus. Šādā gadījumā ļaundaris, no jauna sajutis nesodāmību, iespējams, atgriezies pie saviem tumšajiem darbiem. Un pat, ja ļaundaris nomirs, tas taču nedeldēs sabiedrības ļaunuma iemeslus.

Ļaunuma priekšā spēcīgāka ir tikai mīlestība. Bet tikai patiesa mīlestība, kas godprātīgi meklē ceļus uz cilvēka sirdi. Kādā reizē tas būs līdzjūtības un labvēlības ceļš – pa šo ceļu Jēzus aizvadīja žēlastību uz laulības pārkāpējas sirdi. Citā

reizē tas būs dusmu ceļš pret kāda divkosību un nocietinātību – šādā veidā Jēzus mēģināja sasniegt farizeju sirdis. Savukārt pret saviem slepkavām Pestītājs pielietoja piedošanas un lūgšanas ceļu. Cītieiz atkal ņēma rokās pātagu. Dažādi ceļi ved uz cilvēka sirdi, bet patiesa mīlestība prot neklūdīgi pateikt priekšā, kurš no tiem attiecīgajā gadījumā ir jāiet.

Nobeigumā pāris vārdus par priesteriem. Spēcīgi Jūs mums devāt dusmīgus aizrādījumus par priesteriem, kas savā ziņā ir patiesi. Man tomēr šķiet, ka šo kritiku citādāk vajadzētu uztvert priesteriem un citādāk kādam no ārpuses. Mums – priesteriem – šādas kritikas ir jāpieņem sirdsapziņas izmeklēšanas garā, jo tā ir, ka reizēm cilvēki mūs tieši tā redz, un noteikti mēs tam dodam iemeslu. Katrā ziņā labāk ir tagad saskatīt savus trūkumus, nekā, ja mēs tos ieraudzītu tikai Dieva tiesā.

Bet šai lietai ir arī citas puses. Proti – veicot kādas sabiedriskas vides morālu vērtējumu, mēs viegli ļaunajam „pielīdzināšanai uz leju”, tas nozīmē, ka mūsu novērojums un vērtējums pirmajā plānā izbidās mazāk slavējamie darbi. Tikmēr īstenība mēdz atklāties labāka nekā mūsu vērtējumi, un mēs to sapratīsim, ja vien uz īstenību raudzīsimies esot kritiskāki pret savām izjūtām.

Nevēlos attaisnot mūsu – priesteru – nepilnības, jo to noteikti ir daudz. Tomēr – ja socioloģiski tiktu izpētīti garīgās kārtas izvēles motīvi, tad laikam neviena no profesijām nevarētu lepoties ar tik augstu nesavtības un pašaiizliedzības garu. Tiesa gan, pirmatnējā centība reizēm mazinās. Tomēr man šķiet, ka kopvērtējumā kaut kas no sākotnējā gara paliek. Kaut kas ļoti simpātisks.

To saku nevis tāpēc, lai attaisnotu trūkumus, bet lai vērstu uzmanību uz otru patiesības pusi par priesteriem. Ir runa ne tikai par to, ka ir ļoti un slikti priesteri. Es uzskatu, ka arī tiem priesteriem, kam patiesi varētu pārmest Jūsu uzskaitītos trūkumus, piemīt arī labas īpašības. Bieži vien to ir daudz. Jūs noteikti arī bez manis to zināt, bet taču ir vērts to sev skaidri pasacīt.

Teksts publicēts saīsināti
Tulkoja **Ingrīda Burģe**

Zentai Mauriņai – 115

Manas saknes ir debesīs

Sadarbībā ar avīzi “Nāc”, rakstnieces 115. jubilejas gadā, turpmākajos avīzes numuros publicēsim Z. Mauriņas atziņas par Baznīcu, Baznīcas svētajiem un tām izvēlēm, kuras cilvēku tuvina Dievam.

„Kas nespēj panest neesmes lāstu un grib zemes dzīvē baudīt labā un daiļā īstenību, tam jāklūst par katoli – es neatceros, kas to ir sacījis. Neatvairāmas ilgas pēc drošības, neremdināma dziņa kaut kur būt mājās, aizbēgt no cilvēka radītās nekārtības un nepastāvības. Jau kopš ilgiem laikiem mani nodarbina konvertēšanās doma...” Tā Zenta Mauriņa rakstījusi savas “Zviedrijas dienasgrāmatas” grāmatā “Trimdas traģika”. Rakstniece, kurai šogad 15. decembrī tiks atzīmēta 115. dzīves gadu jubileja. Z. Mauriņa dzimusi 1897. gada

15. decembrī Vidzemē, Lejasciemā, bet 1898. gadā ģimene pārcēlās uz Grobiņu Liepājas pusē. 1903. gadā Zenta saslima ar poliomiellitu, pēc kura izslimošanas zaudēja spēju staigāt. 1915. gadā viņa absolvēja Liepājas Krievu ģimnāziju. 1921. gadā, pēc cīņas ar vecākiem, devās uz Rīgu studēt. Par spīti visdažādākajām grūtībām Z. Mauriņa ieguva gan Filoloģijas Zinātņu Doktores grādu, gan izcilu stāvokli tā laika literatūrā. 1944. gadā viņa devās trimdā, 28 gadus nodzīvoja Zviedrijā, Upsalā, bet 1966. gadā pārcēlās uz Vāciju. 1974. gadā Z. Mauriņa konvertējās katoļticībā. Mirusi 1978. gada 25. aprīlī Bāzelē, Šveicē.

Strādājot visai savdabīgā amatā, proti, vadot Z. Mauriņas memoriālās piemiņas istabas Grobiņā (Lielā ielā 84) un lasot rakstnieces darbus, mani nebeidz pārsteigt viņas ticības

apliecinājums Visaugstākajam. No agras bērnības, smagas slimības piemeklēta, visdažādāko dzīves grūtību – nabadzības, atstumtības un trimdas – nesaudzēta, spējusi iedvesmot un dot cerību tūkstošiem cilvēku ne tikai Latvijā, bet arī citās Eiropas valstīs.

Z. Mauriņa rakstījusi ne tikai par pasaules kultūras dižgariem, bet arī par personībām, kuras Baznīca atzinusi par svētajiem – Terēzi no Avilas, Terēzi no Bērna Jēzus, Asīzes Francisku, Editu Šteinu, Brigitu u.c.

Prātā palicis priestera Paskāla Marija Jerumaņa uzsvērtais „Visa viņas dzīve – tik grūta fiziski un tik viegla, jo patiesa, garīgajā sfērā – ir spilgts un spēcīgs Dieva esamības apliecinājums. Tas ir sirds intūicijas ceļš, kas palīdzējis Z. Mauriņai sasniegt mērķi”. „Z. Mauriņa spēja uztvert realitāti intuitīvi, kas pa

spēkam tikai nobriedušam garam. Viņa bija atvērta pret visu, ko mums var dāvēt citas kultūras.” „Visa viņas dzīve bija cīņa par cerību, īstenojot aicinājumu – būt par Cilvēku.” Un – kā vainagojums visam iepriekš sacītajam – Z. Mauriņas dziļi patiesā atziņa: „Manas saknes ir debesīs.”

Maija Rolava
Z. Mauriņas memoriālo piemiņas istabu vadītāja Grobiņā

Z. Mauriņas dzīve ir spilgts Dieva esamības apliecinājums

Foto no interneta

Kā runāt *krāsaināk* un *spilgtāk*?

Mācību kurss par tēmu "Mūsdienu kristīgā žurnālistika" no 9. līdz 15. janvārim notika Polijā, Varšavā – Falenicā, Eiropas Komunikāciju un kultūras centrā, kuru vada Jēzus sadraudzības tēvi – jezuīti. Šajā kursā piedalījās 24 dalībnieki no visas Latvijas, bet no Liepājas diecēzes kopā ar priesteri Mariu Kempu – 7 kursu dalībnieki. Māsa AGNESE OP un DACE BERGMANE no Kuldīgas Sv. Trīsvienības draudzes, INTA VĪTOLBERGA no Ventspils draudzes, ANDRIS ĀBELIS, interneta portāla katedrale.lv redaktors, – labprāt dalījās pieredzētajā un iegūtajā.

Kāds ir tavš ieguvums plašsaziņas līdzekļu darbības laukā šajos kursos?

m. Agnese: Es vairāk pievērsu uzmanību tam, kāda ir šo cilvēku pieredze informācijas tālrunā – kā un kādā veidā to pasniegt. Sapratu, ka tad, kad mēs nododam citiem kādu informāciju, mums ir jānodod sava pieredze, sava liecība, jo arī mani pašu tas uzrunāja.

Dace: Ieguvums ir ne tikai zināšanas vai jauna pieredze, bet drīzāk mana personīgā skatiena, skatu punkta izmaiņa uz plašsaziņas līdzekļu lomu. Varu teikt, ka tā bija atbrīvošanās no stereotipiskiem un pat skeptiskiem uzskatiem par plašsaziņas līdzekļu nozīmi Baznīcas dzīvē un evaņģēlizācijā. Es līdz šim biju piesardzīga attieksmē pret internetu, redi, kas, kā apgalvoja kāds no lektoriem, ir naidīga un pat ļauna. Taču Jēzus arī gāja pie slimajiem, spītīgajiem, jo „ne jau veselajiem vajag ārsta, bet slimajiem” (sal.Mt 9,11). Šodien internets dažbrīd kļūst par šādu spītīgo pulcēšanās vietu, bet, stiprinoties Jēzus piemērā, mums ir jābūt drosmīgiem, jāuzaudzē *bieza āda* un jādodas turp! Vēl viens arguments – arī apustulis Pāvils sludināja vietās, kur pulcējās visvairāk gudro un izglīto. Kur šodien ir līdzīga pulcēšanās vieta? Nenoliedzami – internetā. Tāpēc ir jārod jauns ceļš un veids, kā šodien sludināt Evaņģēliju.

Inta: Es guvu plašāku ieskatu plašsaziņas līdzekļu darbībā, sapratu, ka tie nav tikai tradicionālie – avīzes, televīzija, radio. Arvien vairāk tiek apgūta interneta vide un tiek meklēti dažādi netradicionāli veidi, kā visu apvienot un padarīt lietotājiem interesantāku.

Andris: Vērtīgākais, protams, ir profesionālā pieredze, kurā dalījās lektori. Jāatzīmē, ka pasniedzēju vidū bija gan augstskolu doktori, kuri turpina strādāt savā profesijā – preses izdevumu, TV katoļu raidījumu, radio, interneta portālu redaktori, gan citi mediju speciālisti. Ieguvums arī bija viņu dalīšanās sava darba organizēšanā, kas ir ļoti apjomīgs, jo Polijā mediju auditorija ir mērāma vairākos simtos tūkstošu.

Kura tikšanās, lekcija vai tās tēma, nodarbība tev visvairāk palikusi atmiņā un kāpēc?

m. Agnese: Atmiņā palikusi viena no pirmajām lekcijām, kuru vadīja tēvs Arturs Kolodzeičiks

Kursu dalībnieki no Liepājas diecēzes (no kreisās): pr. M. Kempa, m. Agnese OP, G. M. Heidemanis, D. Bergmane, pr. A. Kolodzeičiks SJ (kursu organizators), A. Ābelis, I. Vītollberga un M. Rautenberga

SJ. Tajā mums no liela melnbalto fotogrāfiju klāsta bija jāizvēlas viena, kas raksturotu mūsu katru darbu plašsaziņas līdzekļu laukā. Tēvs Arturs pēc dalīšanās teica, ka pat tad, ja viņš mūs atstātu, mēs ļoti vērtīgi pavadītu šo laiku, viens otru bagātinot, jo bijām no ļoti dažādām sfērām: televīzijas raidījuma "Vertikāle", "Katoļu Baznīcas vēstneša", Katoļu Baznīcas Informācijas centra, kopienas "Emanuelis", portāliem – katedrale.lv un katolis.lv, draudžu avīžu veidotāji. Klausoties mūsos, t. Arturs izteica secinājumu, ka mēs strādājam ļoti dažādos laukos, bet mums ir jābūt sadarboties, jo mums visiem ir viens mērķis.

Inta: Bija ļoti daudzas interesantas lekcijas, kuras spēja aizraut. Viena no tādām lekcijām bija par sabiedriskajām attiecībām Baznīcā, kurā tika norādīts, ka ļoti daudz ir atkarīgs tieši no lajiem un tā, kādu viedokli viņi pauž. Interesanta bija arī lekcija par fotogrāfēšanu un autoritātībām, kā arī par interviju veidošanu.

Andris: Lekcijas notika visai intensīvā ritmā nedēļas garumā. Kopumā 10 lektori izklāstīja ap 15 tēmām, un no katras tēmas varēja smelties ko vērtīgu. Mani personīgi vairāk uzrunāja jezuītu tēva Artura Demkoviča pieredze, veidojot interneta portālu deon.pl. Šo portālu ir izveidojusi jezuītu kopiena un izdevniecība, kurai ir 140 gadu pieredze. Polijā ir ap 40 milj. iedzīvotāju un interneta mediju telpa ir diezgan piesātināta, bet portālam deon.pl divu gadu pastāvēšanas laikā ir izdevies atrast savu nišu un savus lasītājus.

Interesants bija arī viena no lielākā Polijas laikraksta "Rzeczpospolita" fotogrāfa Valdemāra Kompālas stāstījums par preses izdevumu un interneta fotogrāfiju. Par jauniem veidiem, kā

pasniegt foto stāstījumu interneta vidē kvalitatīvā veidā, izmanotot jaunās programmas. Arī mēs portālā katedrale.lv cenšamies interesantākos notikumus diecēzes dzīvē atspoguļot fotogrāfijās, tāpēc šajā pieredzē bija interesanti ieklausīties.

Bija labi padomi, kā pareizi pasniegt Labo Vēsti interneta vidē un galvenais, kā teica kāds jezuītu pasniedzējs, ir spēt saskatīt un stāstīt par labiem Dieva darbiem.

Dace: Nenoliedzami, viena no spilgtākajām bija t. Vojceha Žmudzinska SJ lekcija par to, kā padarīt žurnālistiku atraktīvāku, kā arī par katoļu žurnālistu pravietisko lomu. Viņš aicināja mūs visus kā katoļu žurnālistus stāstīt stāstus, kas var izmainīt dzīvi. Lai to izdarītu, ir jācenšas mūsu dzīves situācijās ieraudzīt to, kas ir vērtīgs, un tas ir jānodod tālāk. Kādam tas ir jāpastāsta, jāparāda. Žurnālistiem bieži pārmet, ka viņi *piepušķo* faktus, tos pārspilē. Bet blāvas fotogrāfijas taču arī mēdzam uzlabot! Līdzīgs ir arī žurnālista uzdevums –

padarīt kāda cita izstāstīto notikumu spilgtāku un *krāsot* stāstus, kurus zinām. Jo mēs stāstām nevis ausīm, bet acīm. Jēzus arī runāja acīm, runāja līdzībās un stāstīja stāstus. Vēlākos laikos Rietumos rakstīja gudrus traktātus, bet Austrumos *rakstīja* ikonas. Acis ir dvēseles spoguļi, un caur tām var vieglāk nokļūt pie cilvēka sirds. Ja uzdodam svarīgus jautājumus, tiem ir jābūt sirds, nevis prāta līmenī. Bieži cilvēkiem nav drosmes uzdot sarežģītus jautājumus. Tāpēc tos jāuzdod mums. Kā? Uzdod jautājumu un izstāstīt stāstu, kas paliks cilvēka sirdī. Mums nav jāsniedz gatava, teoloģiski pamatota atbilde uz šiem jautājumiem, bet jārosina cilvēkus tās meklēt un izdzīvot.

Kādas iespējas tu redzi gūto zināšanu tālākā izmantošanā?

Inta: Vēl īsti nezinu, kādā veidā gūtas zināšanas izmantošu. Sākumā ir nepieciešams laiks, lai visu *sagremotu* un pārdomātu, jo iegūta informācija ir ļoti daudzpusīga un izsmeljoša.

Dace: Pēc šādiem kursiem,

protams, tiek sagaidīta dedzīga atbilde: „Ļaujiet man kaut ko uzrakstīt! Gribu piedalīties! Man ir tādas idejas!” utt. Jā, to saku klusībā pagaidām sev un Dievam, taču vispirms šīs idejas jānobriedina un jāsatavos *augsnē*. Arī kursos daudzkārt tika atkārtots, ka visa pamatā ir jābūt ļoti pārdomātam, stratēģiskam plānam un mērķim, un cik nozīmīgs ir darbs savā īpašajā vietā – tur, kur visvairāk vari dot. Vienmēr ir svarīgi skaidri zināt – ko, kam, kur un kā darīt, domājot ilgtermiņā nevis kādam *fiksajam* variantam. Tāpēc ceru, ka drīzumā varēšu dot savu pienesumu ne tikai informējot par aktualitātēm mūsu draudzē, bet arī *āķīgu* jautājumu uzdošanā.

Andris: No šīm lekcijām varēju paņemt daudz vērtīga – jaunas idejas un risinājumus, kā arī to, kā kvalitatīvāk uzlabot jau esošās. Iegūtās zināšanas noteikti kalpos, lai uzlabotu darbu portālā katedrale.lv.

Kā esat sevi garīgi bagātinājuši kursu laikā?

Inta: Īpaši daudz laika pievērsties garīguma izkopšanai nebija, jo dienas bija diezgan noslogotas. Droši vien ir nepieciešams ilgāks laiks, lai izdarītu kādus garīga satura secinājumus un veltītu laiku pārdomām par pavadīto laiku Polijā.

Dace: Atklāti sakot, pirms brauciena nebiju domājusi, ka guvums būs tik liels. Manuprāt, mēs paši savstarpēji bagātinājāmies, kā arī mūs bagātināja lektori. Un šis process noteikti turpinās, jo rodas arvien jaunas un jaunas atziņas.

Joprojām domāju un apceru vārdus no kāda reklāmas plakāta, ko kāda lektore izmantoja, runājot par sabiedrisko attiecību nozīmi Baznīcas dzīvē. Uzdodot jautājumu – vai ir iespējams dažos vārdos parādīt Baznīcas mācību? Atbilde bija apstiprinoša. To pierādīja dažādu humora pilnu reklāmas plakātu demonstrēšana, kas atraktīvā un neordinārā veidā vēstīja par Dievu. Starp tiem bija kāda atzišanās mīlestībā uz romantiski rožaina fona:

„ – Mīlu tevi!
– Es tevi arī!
– Un es arī!
Tēvs, Dēls un Svētais Gars.”

Intervēja Ieva Liede

Kursu dalībniekus no Latvijas uzrunā pr. A. Kolodzeičiks SJ

Dievam veltīts mūžs kā liecība

Foto: Ieva Liede

Māsa Klāra Franciska PIJ (1. no labās) Svētajā Misē Liepājas klosterī

Ši gada 21. janvārī apritēja 50 gadi, kopš Nabadzīgā Bērna Jēzus māsu kongregācijas māsa Klāra Franciska deva savus pirmos svētsolījumus. Māsa jau nepilnus 10 gadus dzīvo Liepājas klosterī. Svētā Mise, atzīmējot māsas Klāras Franciskas PIJ 50. jubileju, notiks 14. aprīlī 12.00 Sv. Jāzepa katedrālē Liepājā un to celebrēs Liepājas diecēzes biskaps Vilhelms Lapelis.

Kādā ģimenē jūs uzaugāt?
1924. gadā no Latgales pārcēlāmiem dzīvot uz Elerni Zemgalē, jo vecāki tur bija iegādājušies zemi. Ģimenē bijām 12 bērni. Es biju devītā. Mēnesi pēc viņas dzimšanas mamma krita uz ledus un ļoti sasitās. Ārsts tad teica, ka viņai vairāk bērnu nedrīkst būt, citādi nomirs. Bet mana mamma atbildējusi, ka viss esot Dieva ziņā – cik bērnu būs, tik būs. Tā mammai piedzima arī vienpadsmitā meitiņa, kas gan pēc vienpadsmit mēnešiem nomira, bet mamma izdzīvoja. Tad piedzima divpadsmitais bērns – brālītis, bet nākamajā dienā pēc šī bērna dzimšanas mana mamma aizgāja mūžībā, arī brālītis pēc 2 nedēļām mira.

Vai augāt katolīcīgā ģimenē?

Jā, paps ar mammu mūs veda uz baznīcu. Atceros, kādu reizi baznīcā, kad man vēl bija kādi 4 – 5 gadi. Brālis ar māsu bija uzkāpuši kora balkonā, un es, viņus ieraudzījusi, kā bērns izsaucos: „Re kur Jāzeps ar Mariju!”

Vēl atceros, ka tad, kad nomira tēvs, mans brālis vadīja Dievmātes litāniju pie gara, gara galda. Atmiņā palicis arī tas, ka tad, kad no rīta brāļi apāva kājas, pirms došanās darbos, vienmēr sevi apzīmēja ar krusta zīmi.

Jūs agri zaudējāt arī tēvu, kā jūsu dzīve ritēja bez vecākiem?

Kad paliku bārene, mani audzināšanā gribēja paņemt kāda skolotāja ar savu vīru, bet vecāmma neatļāva, tādēļ augu ar vecākajiem brāļiem, vēlāk arī pie vecmammās.

12 gadu vecumā notika nelaime – es salauzu kāju. Tas

2003. gada Lieldienās kopā ar bērniem Grīvas klostera pagalmā

notika 1945. gada 10. maijā, nākamajā dienā pēc 2. Pasaules kara beigām, bet pēc tam vēl 2 dienas gāju uz skolu ar salauztu kāju. Kad kāja sāka stipri sāpēt, mani aizveda pie ārsta uz Sīleni, bet rentgens tur nebija. Ārsts pateica, ka jāliek siltas kompreses, bet to šādos gadījumos vispār nedrīkst darīt. Sāpes pieņēmas spēkā un mani aizveda uz Grīvas slimnīcu, bet tur ārsts manu kāju nosmērēja ar kaut kādām baltām zālēm, kas saindēja ādu. Nonācu atkal citā slimnīcā, kur nogulēju 3 mēnešus, ārstējot ādu, nevis lūzumu. Slimošanas laikā biju kļuvusi tik vāja, ka mani nepazīna ne brāļi, ne māsas. Staigāt varēju tikai klibojot.

Pēc 2 gadiem mani aizveda uz Rīgu, kur beidzot pēc rentgena uzņēmuma konstatēja, ka man ir bijusi lauza kāja, kas nepareizi saaugusi. Sekoja operācija un mani ieģipsēja. Atkal 3 mēneši aizritēja, guļot gultā. Ārsti gribēja mani sūtīt uz mājām, bet nodaļas vecākā medmāsa iestājās par to, lai atstāj, jo biju bārene.

Pēc atkārtota rentgena varēja redzēt, ka kauli gandrīz nemaz nav auguši, jo nesaņēmu atbilstošu uzturu. Lai veicinātu kaulu augšanu, man sāka dot kaļķi un zivju eļļu. Tā kā biju bārene, nebija neviens, kas par mani parūpētos, arī skolu pēc

slimošanas vairs neapmeklēju.

Jums bērnībā nācies iziet cauri lielām ciešanām, vai šajā laikā meklējāt mierinājumu pie Dieva?

Jā, mēs tā bijām mācīti. Es atceros, ka pirms savas nāves vecmamma, kura mums bija kā māte, teica: „Bērniņi, jūs bez manis nebaidieties!”

Kā jūsu dzīve izvērtās pēc tam, kad sasniedzāt 18 gadus?

Pēc operācijas man nelocījās kāja. Aizgāju uz baznīcu un citas sievietes mani rāva aiz brunčiem, lai metos ceļos, bet es nevarēju.

Pārcēlos dzīvot uz Daugavpili. Dievmātei lūdzu divas lietas: lai man kāja locītos tik, lai es varētu uz ceļiem nometies un kaut es varētu iemācīties šūt. Tā arī notika.

Kā jūšos dzima aicinājums uz klosterdzīvi?

Jaunībā par klosteri nekā laba nebiju dzirdējusi, bet vēlāk mans priekšstats mainījās. Es mācījos šūt pie kādas dievbijīgas šuvējas, kura man pastāstīja par māsu Mariju Stefanu, kura tobrīd bija aizgājusi mūžībā. Tajā laikā man radās interese par klosteri.

Elernē ieradās kalpot kapucīnu tēvs Pēteris Kisiļevskis, es viņam palīdzēju ar šūšanas darbiem. Reizēm viņš mani sūtīja uz Aglonu palīdzēt labot priesteru liturģiskos tērpus – ornātus, kur tajā laikā arī dzīvoja

Māsa Klāra Franciska PIJ (1. rindā pirmā no kreisās) kopā ar brāļiem un māsām tēva bērēs

Foto no m. Klāras Franciskas PIJ personīgā arhīva

klostermāsas. Tā es arvien vairāk un vairāk iepazinu Nabadzīgā Bērna Jēzus māsas. Reiz aizbraucu palīgos uz Rīgu pie klostermāsām, kuras dzīvoja Altonavas ielā. Māsas mani aicināja stāties klosterī, bet viena māsa teica, ka es tur iestāšoties, tikai Aglonā.

Vai tā tas arī notika?

Jā, es pie Nabadzīgā Bērna Jēzus māsām iestājos Aglonā. Tas notika slepeni, jo padomju varas gados citādi nevarēja. Aglonā nodzīvoju 3 gadus līdz brīdim, kad padomju vara likvidēja klosteri. Mēs, māsas, savā starpā kaut kā sazinājāmies, bet kopā vairs nevarējām dzīvot. Es ar vienu klostermāsu aizbraucu dzīvot pie savas māsas uz Latgali, tobrīd vēl biju noviciātā. Mūķenes tērpu nēsāt nedrīkstēja, citādi mūs apcietinātu.

Kad devu pirmos svētsolījumus uz 3 gadiem, neviens svešs šajā ceremonijā nedrīkstēja būt klāt. Tas notika kādā privātmājā, kur citas klostermāsas iņēja dzīvokli. Nedrīkstējām nodziedāt pat nevienu dziesmiņu, jo sienas bija plānas un visus varēja dzirdēt cauri. Uz svētsolījumu brīdi es varēju uzvilkt mūķenes tērpu, bet nekur ārpus istabas tajā nedrīkstēju iet.

Kā devāt mūža svētsolījumus?

Tas notika Līvānos, kur tajā laikā kalpoja prāvests Začests. Viņš bija drosmīgs un uzņēmās šo pienākumu. No rīta 7.00 aizgājām uz Svēto Misi, pēc tam, gaidot, kamēr visi cilvēki atstās baznīcu, es lūdzos Krustaceļu, tad baznīcu aizslēdza, un es varēju salikt mūža svētsolījumus. Šis skaistais brīdis man bija laimes un prieka pilns. Izjutu Dieva lielumu, Viņa bezgalīgo žēlsirdību, mīlestību

un savas dvēseles niecību.

Vai jūs visu darba mūžu esat strādājusi slimnīcā?

Slimnīcā nostrādāju 11 gadus, bet pirms pensijas dažus gadus nostrādāju Daugavpils ķīmijas rūpnīcā par transportētāju. Tā kā pirms tam biju strādājusi radioloģijā, kas ir veselībai bīstams darbs, 45 gados drīkstēju iet pensijā.

Kā, jūsuprāt, bija svarīgi slimniekiem palīdzēt viņu ciešanās?

Svarīgi bija būt blakus un atbalstīt. Centos izdevīgā brīdī uzrunāt un piedāvāt priesteru apmeklējumu, lai saņemtu sakramentus. Ne visi to pieņēma, daudzi bija pārliecināti, ka izveselosies un aizies paši. Tagadējais Kijevas-Žitomiras diecēzes bīskaps Purvinskis tajā laikā Daugavpilī kalpoja kā prāvests. Mums bija noruna – ja viņam zvanišu pa telefonu un teikšu, ka zvana Anna, tas nozīmē, ka manā nodaļā kādam slimniekam nepieciešami sakramenti. Atklāti neko nedrīkstēja teikt, jo telefona sarunas tika noklausītas.

Kāda nozīme jūsu ikdienā ir lūgšanai?

Liela nozīme. Lūdzamies par visiem, kuriem vajadzīgas mūsu lūgšanas, par Svēto Tēvu un arī mūsu kongregācijas ģenerālpriekšnieci, īpaši par mūsu diecēzes bīskapiem un priesteriem, semināristiem, arī gadījumos, ja kādam ir jubileja, tad mūsu lūgšanas ir dāvanas. Patiesībā visa diena tiek aizvadīta lūgšanā. Kamēr ir veselība un labs laiks, cenšos piedalīties Svētajā Misē no rīta un vakarā. Tas man ikdienā dod spēku.

Intervēja Ieva Liede

Lūgšanu brokastis Kurzemē

Pirmsākumi

Lūgšanu brokastu pirmsākumi meklējami Amerikā, kur 1952. gadā Vašingtonā tās notika pirmo reizi. Amerikā tās organizē un vada ASV Senāta un Pārstāvju Palātas locekļi, un tajās piedalās arī Amerikas prezidents, visu valdības nozaru vadītāji, diplomāti un īpašie viesi no visas pasaules. Lūgšanu brokastis Vašingtonā ir piedalījušies arī Latvijas pārstāvji. Daudzus gadus līdzīgas ikgadējas Lūgšanu brokastis tikušas organizētas vairāk nekā 40 valstīs, tai skaitā arī Eiropā, veidojot dziļāku savstarpēju uzticēšanos un sapratni. Daudzu pasaules valstu vadītāji, baznīcu un sabiedrības pārstāvji satiekas Lūgšanu brokastīs, kuru mērķis ir pateikties un lūgt Dievu par savu zemi un tautu, veidot dialogu un sniegt savstarpēju iedrošinājumu.

Pirmās Lūgšanu brokastis Latvijā tika organizētas 2006. gadā, pēc tam šī tradīcija gāja plašumā un nu jau vairākus gadus lielākajās Kurzemes pilsētās tiek pasākumi organizēti dažādu konfesiju un pašvaldību vadītāji, izglītības, mākslas, kultūras, sporta, mediju darbinieki, arī uzņēmēji un dažādu iestāžu vadītāji. Lūgšanu brokastis Liepājā aizsākās 2008. gadā pēc Evaņģēliski luteriskās Baznīcas Liepājas biskapa Pāvila Brūvera iniciatīvas un vēlāk jau turpinājās Talsos, Ventspilī, Kuldīgā un šogad, Zvaigznes dienā, arī Saldū.

VILHELMS LAPELIS

(*Romas Katoļu Baznīcas Liepājas diecēzes bīskaps*)

Kādas priekšrocības ir Lūgšanu brokastu organizēšanai?

Uz Lūgšanu brokastīm tiek aicinātas personas, kurām ir iespāids uz plašāku sabiedrības daļu un kuri ir kādas privātās jomas, pašvaldības vai valsts struktūras kolektīva vadītāji. Līdz ar to tiek pārstāvēts plašs cilvēku loks no visdažādākajām profesijām. Ko iegūs un ar ko kļūs bagātāks konkrētais Brokastu dalībnieks, to varēs baudīt arī pārējie, ar kuriem ikdienā viņš sadarbojas. Kā jau brokastīs, ir laiks maltītes ieturēšanai pie galdiem nelielās grupās, kur katrā neiztrūkstoši klātesošs ir kādas konfesijas garīdznieks. Brīvā gaisotnē notiek savstarpēja iepazīšanās, satuvināšanās – uzzinām cits cita priekus un arī bēdas, mēs pat sadraudzējamies. Tā ir liela vērtība, kad svešais un nepazīstamais kļūst par savējo.

Kāda loma tiek ierādīta lūgšanai?

Tā kā tās nav vienkāršas, bet gan Lūgšanu brokastis – ir laiks kopīgai lūgšanai par

Foto no interneta

Lūgšanu brokastis ir Dieva vārda sludināšana ārpus baznīcas sienām

visdažādākajām vajadzībām – savu pilsētu un Latviju, tās plānu un projektu veiksmīgu izdošanos kopīgam labumam. Par cilvēku personīgām vajadzībām. Lūdzoties paturam prātā, ka katrs cilvēks ir aicināts darīt savu darāmo tik centīgi, it kā rezultāts tikai no viņa paša būtu atkarīgs, bet Dieva svētību lūgt tik patiesi un neatlaidīgi it kā izdošanās vienīgi no Viņa būtu atkarīga. No Dieva var lūgt gluži visu, neaizmirstot piebilst, lai notiek Viņa prāts, jo Viņš taču zina vislabāk, kas cilvēkam ir vajadzīgs. Mēs ne vien lūdzam, bet arī pateicamies Dievam par to, kas jau līdz šim ir saņemts un sasniegts. Tautas gudrība saka – kas pateicas, tas divkārti lūdz.

Sevišķi iespaidīgas ir bijušas atsevišķu cilvēku liecības, kurās viņi publiski visu priekšā dalījās savā ticības un Dieva pieredzē. Pat atzina savas kļūdas un pazemojošos maldus un slavēja Visaugsto par to, ka ir spējusi no tiem atgriezties. Kāda sieviete liecināja, cik laimīga viņa bijusi, kad varējusi no sirds piedot sava dēla slepkavam un neturēt uz viņu ļaunu prātu, bet pat mīlēt kā savu dēlu.

Ja kāds no labā iedvesmojas, un sāk darīt tāpat, tas ir liels ieguvums visai sabiedrībai. Tad mūsu pasaule kļūst labāka.

Kā jūs vērtējat Lūgšanu brokastu darbību?

Es esmu no sirds pateicīgs

luterāņu bīskapam Pāvilam Brūveram, kurš, uzreiz pēc ierašanās kalpot Kurzemē, ierosināja un drosmīgi kopā ar dažādu konfesiju garīdznieku darba komandu ķērās pie Lūgšanu brokastu organizēšanas mūsu pusē. Ir pagājuši tikai daži gadi, bet šīs Brokastis, kā labā smarža, jau ir apņēmušas visu Kurzemes novadu un notiek pat vēl plašākā apkārtnē. Lai Dievs dod, ka tas labais, kas aizsācies, laimīgi turpinātos arī nākotnē.

Tas, ka mēs, dažādu konfesiju kristieši – luterāņi, pareizticīgie, katoļi, baptisti, adventisti, metodisti un citi –, spējam draudzēties un būt vienoti konkrētos kopīgos darbos, ļauj mums efektīvāk sludināt Evaņģēliju. Mūsu personīgās dzīves liecība, sacītais un darītais kļūst ticams pasaules acīs. Ikviens, kas piedalās šādās Brokastīs, arī tie, kas šobrīd nav tuvi reliģijai, spēj nojaust, ka kristieša dzīves stils ir kaut kas ļoti simpātisks, kam ir jēga un vērtība.

Kāpēc jums ir svarīgi piedalīties Lūgšanu brokastīs, kas tiek organizētas Kurzemē?

Man tas ir svarīgi tāpat kā jebkuram ticīgam cilvēkam, lai pēc iespējas vairāk būtu patiesi laimīgu cilvēku. Uz mūsu planētas Dievs vienīgi cilvēku ir radījis viņa paša dēļ, tāpēc savu dzīvi piepildīt var, vienīgi sekojot Autora *instrukcijām*. Ja sabiedrība

nebrīnās, bet savā vidū kā pašsaprotamu uzņem garīdznieku, kristieti, reliģiskus simbolus un lūgšanu, tai noteikti ir gaiša nākotne. Un Lūgšanu brokastu pasākumi to veiksmīgi sekmē.

LĪGA BITMANE

(*Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas Liepājas diecēzes bīskapa Pāvila Brūvera sekretāre*)

Lūdzu, pastāstiet, kāda ir jūsu līdzdalība Lūgšanu brokastu rīkošanā Kurzemē?

Pēc Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas (LELB) Liepājas diecēzes bīskapa Pāvila Brūvera ierosmes kopā ar Liepājas dažādu konfesiju mācītājiem un Romas katoļu Baznīcas Liepājas diecēzes bīskapu Vilhelmu Lapeli kopš 2008. gada esmu piedalījusies Liepājas Lūgšanu brokastu organizēšanā. Liepājā pirmās Lūgšanu brokastis notika 2008. gada 28. novembrī, bet pavisam kopā notikušas septiņas, katru gadu – divas. Esmu atbildīga par Lūgšanu brokastu praktisko pusi – ielūgumu sagatavošanu un nosūtīšanu, Lūgšanu brokastu vietas iekārtošanu, dalībnieku reģistrāciju.

Ar bīskapa P. Brūvera svētību un līdzdalību Lūgšanu brokastis notiek arī Jelgavā, Kuldīgā, Ventspilī, Talsos un Saldū. Tā kā Lūgšanu brokastis nedaudz agrāk aizsākās Liepājā, esmu dalījusies pieredzē par Lūgšanu brokastu

organizēšanu ar Jelgavas, Ventspils, Kuldīgas un Saldus darba grupām.

Kur jūs saskatāt Lūgšanu brokastu vērtību?

Lūgšanu brokastu galvenā vērtība, pirmkārt, ir tā, ka šajā laikā tiek izlūgta Dieva žēlastība katrai konkrētajai pilsētai, kurā Brokastis notiek, kā arī dažādu iestāžu, uzņēmumu un skolu vadītājiem. Lūgšanu brokastis ir Dieva vārda sludināšana *ārpus baznīcas sienām* un, iespējams, cilvēkiem, kuri dievnamā nenāk regulāri, bet toties atrodas pie svarīgu jautājumu lemlšanas pilsētu un iestāžu pārvaldēs, un no viņu lēmumiem lielā mērā ir atkarīga visu iedzīvotāju dzīve un labklājība. Savukārt mācītāji, kuri uzrunā sapulcējušos cilvēkus, liek paraudzīties uz praktiskām lietām no garīgās puses, un tas nav mazsvarīgi. Lūgšanu brokastīs parasti valda ļoti sirsnīga un mājīga atmosfēra, un, neapšaubāmi, Dievs caur Lūgšanu brokastīm – garīdznieku sludināšanu un liecībām – uzrunā cilvēku sirdis, kas ir ne mazāk svarīgi kā aizlūgšana par pilsētu praktiskajām vajadzībām.

Vai ir vērojami arī kādi Lūgšanu brokastu *augļi*?

Lūgšanu brokastu *augļi*, pirmkārt, ir tie, ka cilvēki labprāt no reizes uz reizi piedalās šajā pasākumā un gaida to. Viena daļa dalībnieku ir aktīvi draudžu locekļi, savukārt, daži par tādiem gatavojas kļūt. Iespējams, Lūgšanu brokastu organizētāji ir tikai *sējēji* un augļus – ticības pieaugumu un izpausmi, kaut niecīgu –, bauda citi – dalībnieku ģimenes, darba kolēģi, draugi. Lūgšanu brokastīs klātesošajiem patiesībā ir lieliska iespēja neformālā veidā tikt ar mācītājiem – uzdot jautājumus, sēžot pie brokastu galda, un nereti daļa no viņiem pakavējas ilgāk, lai satiktu garīdzniekus individuālās sarunās. Lai noskaidrotu tēmas, kuras interesē viesus, kā arī iegūtu atsauksmi par Lūgšanu brokastu norisi, Liepājas darba grupa veic dalībnieku anonīmu anketēšanu, kas palīdz izraudzīties tēmu nākamajām reizēm, kā arī *pieslīpēt* tehniskos sīkumus.

Kāds no dalībniekiem pēc iepriekšējām Lūgšanu brokastīm rakstīja: „Dieva būtības skaidrojums palīdz izprast manu sūtību šajā dzīvē un dod spēku.” Tātad – katra brokastošana reize nav tikai maltīte, bet Satikšanās ar Mūsu Kungu un vienu ar otru. To piedzīvo gan dalībnieki, gan brīnumainā veidā arī paši organizatori. Dievs dod, lai šīs satikšanās kļūst par ikdienas Satikšanos katram, kurš ir bijis klātesošs Lūgšanu brokastīs!

Intervēja **Ieva Liede**

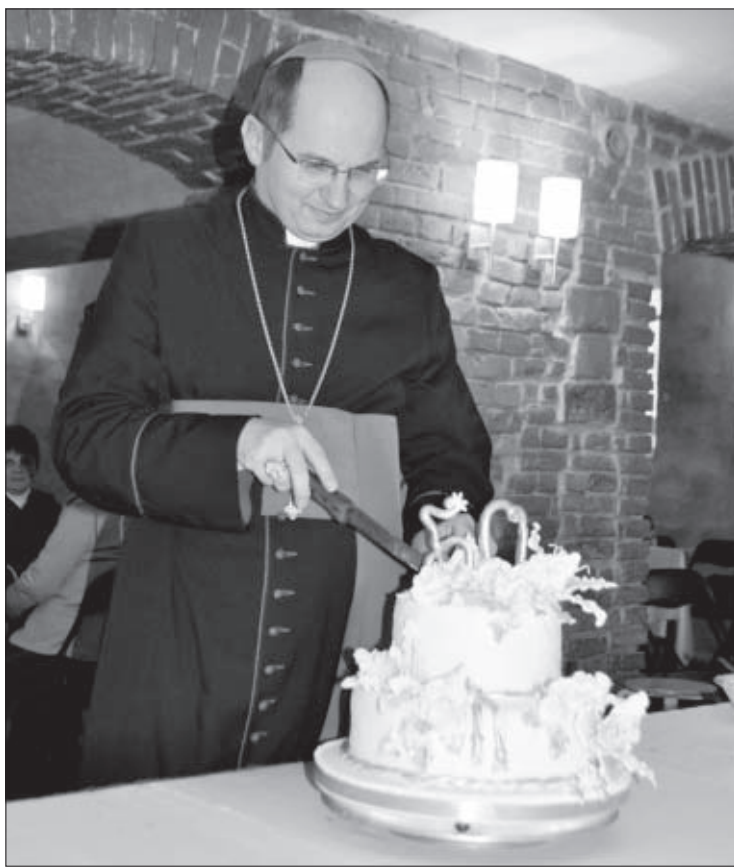
Atzīmējot bīskapa Vilhelma Lapeļa 50. dzīves jubileju

Pirms pusgada svinējām bīskapa Vilhelma Lapeļa priesterības sudraba jubileju, bet 2011. gada 30. decembrī apritēja viņa piecdesmitā dzīves gadskārta. Liepājas emeritētais bīskaps Ārvaldis Andrejs Brumanis savā uzrunā Svētajā Misē, kas tika svinēta pateicībā par noieto dzīves ceļu, klātesošajiem palīdzēja ieskatīties jubilāra apustuliskajā darbībā: „Ar pateicību varam apbrīnot ne tikai viņa paveikto Kurzemē, bet arī visā Latvijas bīskapu darbības lokā, pirmā vietā liekot varonīgu uzticību Dievam un Baznīcai. Kurzeme var būt lepna un priecāties par savu bīskapu. Viņš nav tikai labs diecēzes administrators, bet pāri visam īsts ticīgās tautas dvēseļu gans.

Jubilārs kā apustulis Pēteris mudina būt modriem, sekot Kristum – svētuma ideālam un būt tikumīgiem. Trāpīgi ir svētā Pētera vārdi viņa vēstulēs: „Es turu par savu pienākumu uzturēt jūs modrus ar atgādinājumiem....” Līdzīgi apustulim to cenšas jubilārs.”

Novēlam jubilāram veiksmīgi turpināt svētīgo darbu Dieva druvā!

Foto: Sandra Priša

Ieva Liede

Jubilārs ar prieku dala torti, ko viņam dāvinājuši diecēzes ticīgie

Kā sludināt mīlestību patiesībā?

Šī gada 8. janvārī tika atklāta Liepājas Katehēzes skola. Liepājas diecēzes bīskapa Vilhelma Lapeļa vārdā Katehēzes skolas atklāšanā svētību sniedza īpaši deleģētais Liepājas emeritētais bīskaps Ārvaldis Andrejs Brumanis. Savā uzrunā bīskaps pieminēja laiku, kad Rīgā pirms divdesmit gadiem viņš lasīja lekcijas Katehētikas institūtā, kuru bija nodibinājis klātesošais profesors priesteris Andris Marija Jerumanis. Bīskaps Brumanis atcerējās, kā dažreiz kopā ar priesteri Viktoru Pentjušu viņš bija devies uz institūta filiāli Liepājā, lai nolasītu dažas lekcijas. Viņš sacīja, ka pašreizējā Katehēzes skola Liepājā sasaucās ar tā laika Katehētikas institūtu. Bīskaps novēlēja, lai šis aizsāktais darbs plaukst un attīstās.

Klātesošos uzrunāja arī Sv. Jāzepa katedrāles draudzes prāvests Gatis Mārtiņš Bezdelīga. Viņš uzsvēra, ka šīs skolas izveide ir

Dieva darbs un novēlēja, lai Dieva gaismā atspīd ikviena sirdī, kurš mācīsies šajā skolā un lai šīs studijas vienmēr ietu roku rokā ar lūgšanu.

Savukārt profesors A. M. Jerumanis aicināja iedziļināties vārdos no svētā apustuļa Pētera pirmās vēstules: „Bet turiet Kungu Kristu svētu savās sirdīs, būdami arvien gatavi aizstāvēties (dot liecību) pret ikvienu, kas vaicā par cerības pamatu jūsu; tomēr gan ar lēnprātību un bijību, paturot labu sirdsapziņu, lai, kur jums ceļ neslavu, top kaunā tie, kas noņēl jūsu labo dzīvi iekš Kristus.” (1Pēt 3,15-16) Priesteris A. M. Jerumanis norādīja, ka šajos apustuļa vārdos ir atklāti vairāki katehēzes pamatnosacījumi – paturēt Jēzu savās sirdīs, ar tīru sirdsapziņu pārliecināt citus – ne tikai ar vārdiem, bet arī ar savu dzīvi un darīt to pazemībā, sludinot patiesību mīlestībā un mīlestību patiesībā.

Lekcijas Katehēzes skolā

notiks katru svētdienas pēcpusdienu, kā arī februāra un marta pēdējā sestdienā **14.00 Liepājas Katoļu pamatskolas telpās Kr. Valdemāra ielā 28, deviņu mēnešu garumā.** Lekcijās tiks apskatītas gan Katoliskās Baznīcas katehisma tēmas, gan Svētie Raksti un Baznīcas vēsture, gan liturģika, garīgā dzīve un pedagogija.

Katehēzes skolas programmā ir paredzētas 36 lekciju dienas. Kā lektori šajā skolā darbosies Liepājas diecēzes katehēti un priesteri, kuriem ir bakalaura vai maģistra grāds teoloģijā. Ieradīsies arī vieslektori no RARZI. Tiem Katehēzes skolas klausītājiem, kuri vēlēties, pēc kursu beigšanas būs iespēja nokārtot eksāmenu un saņemt Baznīcas apliecinājumu, ka viņi var kalpot draudzēs kā katehēti. Katehēzes kursi ir bez maksas.

Informācija: 26064026 (Nelliņa).

Ingrīda Burģe

Foto: Dace Guseva

Liepājas Katehēzes skolas dalībnieki ir gatavi studijām, kas palīdzēs stiprināt savu un citu ticību Dievam

Tik labi būt kopā!

Sestdien, 7. janvārī, pirmo reizi Ikšķiles Baskāju karmelišu māsu klosterī pulcējās 23 konsekrētās personas no visas Latvijas. Tika pārstāvētas Bērniņa Jēzus māsas karmelītes no Rīgas, Jelgavas un Gulbenes, Betānijas dominikāņu māsas, Mātes Terēzes tuvāk mīlestības ordeņa žēlsirdības misionāres, Bezvainīgās Vissvētākās Jaunavas Marijas māsas kalpones, māsas palīdzētājas dvēselēm šķīstītavā, Apustuliskās Oblātes “Pro Sanctitate” un pašas Ikšķiles klostera iemītnieces.

Vispirms notika *ekskursija* pa Ikšķiles Karmela klosteri, iepazīstot Baskāju karmelišu māsu kontemplatīvās dzīves aicinājumu. Pēc tam priecīgā agapē visas māsas dalījās par savu aicinājumu un darbību Latvijā. Tas bija tik skaisti – piedzīvot Katolisko Baznīcu visā tās vienībā un dažādībā, apzinoties, cik vajadzīgs un neatkārtojams ir katrs konsekrētās dzīves aicinājums!

Betānijas dominikāņu māsas priecīgi stāstīja, ka šogad 3. jūnijā viņu kongregācijas dibinātājs tēvs Jānis Jāzeps Latasts OP tiks pasludināts par svētīgu. Tika pārrunāts, cik svarīgi ir apzināties, ka arī mums, latviešiem, ir savi svētie, kuri nav kanonizēti, bet uz kuru asinīm un lūgšanām ir uzcelta mūsu Baznīca. Cik tas būtu skaisti un svētīgi, ja mūsu apziņā viņi būtu arvien dziļāk klātesoši – libiešu mocekļi Kirjāns un Lajāns, mocekļi priesteris Vladislavs Litaunieks, godināmais bīskaps Boļeslavs Slokāns, māsa Marija Stefana, tēvs Viktors Pentjušs... Viņi visi no Debesīm

Foto: Ieva Liede

Ikšķiles Karmela klostera baznīca

mums vēlas izlūgt lielas žēlastības.

Pulksten 16.30 visi vienoties kopīgā vesperu lūgšanā ciešā cerībā, ka reiz latviešu valodā iznāks pilns breviārs, lai mēs vienmēr varētu lūgties dzimtajā valodā. “Salve Regina” dziedājuma laikā tika aizdegtas sveces un pēc tam noliktas lielajā svečturī pie Dievmātes. Sveču maigā gaisma un eglīšu lampiņas izgaismoja Betlēmīti un baznīcu, palīdzot sirdij palikt klusajā lūgšanā. Dvēseli pildīja dziļa pateicība Dievam un vienotības apziņa. Bija jaušams lūgšanas spēks, kas sargā mūsu Latviju un Baznīcu.

Pēc “Kunga eņģeļa” lūgšanas pulksten 18.00 bija pienācis laiks atvadīties. Sirsnīgās atvadīšanās ilgums liecināja par to, ka bija labi būt kopā un ka mēs vienmēr paliksim kopā garā un lūgšanā.

Baskāju karmelišu māsas
OCD

LATVIJAS RKB CIETUMA KAPELĀNU UN BRĪVPRĀTĪGO SEMINĀRS/REKOLEKCIJAS

No 13. līdz 15. februārim

Dzintaru rekolekciju mājā Jūrmalā

Tēma: “Ievads cietumu kalpošanā”.

Rekolekcijas vadīs garīdznieki no Polijas, kā arī cietumu psihologi, sociālie darbinieki un kapelāni.

Dalības maksa – Ls 5 (ja dalības maksa rada problēmas, tad to kopīgi atrisināsim).

Lūdzu par savu līdzdalību paziņojiet savlaicīgi
Mārtiņam Krūklīm, tel. 29672638

KLUSUMA REKOLEKCIJAS

No 13. līdz 19. februārim

Individuālas klusuma rekolekcijas, balstītas uz sv. Ignācija garīgo vingrinājumu principiem. Tas būs laiks veltīts klusumam un personīgai lūgšanai ar Svētajiem Rakstiem; reizi dienā – individuāla saruna ar rekolekciju vadītāju.

Aicinātas personas vecumā no 18 gadiem, vēlams kaut sākotnēja reliģiskā dzīves pieredze.

Rekolekcijas notiks Rīgā, Betānijas Dominikāņu māsu klosterī, Drustu ielā 36A. Līdzī jāņem Sv. Raksti.

Rekolekcijas vadīs m. Brigita SJE.

Pieteikties pa tālr. 29387125 vai e-pastu sandrasje@inbox.lv
Lūgums pieteikties laicīgi!

Jērikas rekolekcijas jauniešiem “Celies, Viņš tevi sauc”

9. – 14. aprīlī

Kopienas “Chemin Neuf” mājā Liepājā, Atmodas bulvārī 15
5 dienu rekolekcijas, kurās tiks pavadīts klusumā, lūgšanās, pārdomās un ieklausoties Dievā, bet pēcpusdienā būs dažādas izklaidējošas, izglītojošas un praktiskas aktivitātes sadraudzībā ar pārejām jauniešiem.
Vecums: 18 – 30 gadi
Informācija: tel. 29730786 (Madara);
e-pasts madara.sinke@gmail.com

Jaunumi no Saldus svētdienas skolas

Foto: Irēna Brinteniece

Dažāda vecuma bērni no Saldus svētdienas skolas 3 dienas aizvadīja aizraujošā nometnē

Saldus Romas katoļu draudzes Svētdienas skola decembrī izdzīvoja daudz un dažādas aktivitātes. Decembris iesākās ar Svētdienas skolas skolotāju kursiem, uz kuriem tika aicināti visu konfesiju Svētdienas skolas skolotāji no Saldus apkaimes. Piedalījās vairāk kā 20 skolotāji. Kursu tēma bija

”Piedzīvojums ar Bībeli” un tajos lektori no Latvijas Bībeles Biedrības atraktīvā veidā iepazīstināja ar metodēm, kuras palīdz Vecās Derības tēmas ar žestiem un vārdiem atspoguļot bērniem. Pēc kursiem visi skolotāji saņēma sertifikātus. Kursu turpinājums būs februārī, un tad tiks apgūtas

metodes Jaunās Derības notikumu atspoguļošanai.

Tā jau kļuvusi par tradīciju, ka gada noslēgumā Svētdienas skolas bērniem tiek piedāvāta 3 dienu nometne Bruknas muižā. Šī ir jau sestā Svētdienas skolas nometne, kas notikusi divu gadu laikā. Katru dienu rīta cēliens sākas ar Svēto Misi, kuru vadīja draudzes prāvests Andrejs Mediņš. Šoreiz vienu nometnes dienu uzņēmās vadīt radošā komanda no veikalu tīkla ”Maxima.” Vakarā katra komanda iestudēja mini izrādi „Kā es braucu Ziemeļmeitas lūkoties”. Nometnē valdīja spēcīgs radošais gars, līdz ar to visas izrādes bija neatkārtojamas un vienreizējas. Bērni darbojās arī radošajās darbnīcās. Visilgāk darbojās rožukroņu darbnīca, kam bija vislielākā piekrišana. Tur bija nepieciešama liela pacietība un precizitāte. Katrs bērns sev un draugiem pagatavoja rožukroņus no koka pērlītēm. Pēdējā dienā devāmies 6 km garā pārgājienā. Nometne bija izdevusies skaista un iespaidiem bagāta.

Irēna Brinteniece

Kopiena ”Chemin Neuf” Laimīgo Gadu sagaida Karostā

Foto: Gatis Pladars

Aktieris Ē. Vilsons R. Blaumaņa stāsta ”Nezāle” lomās iesaistīja arī publiku

„Gads ir balts no abiem galiem un pa vidu zaļš” – tā reiz teicis Ojārs Vācietis. Šogad pilsētā, kurā piedzimst vējš, pat gada pašā galējā punktā no baltuma gan nebija ne miņas. Pavasarīgajos laika apstākļos pavadīt Veco gadu un priecāties par Jaunā pienākšanu kopienas ”Chemin Neuf” mājvietā Liepājā – Karostā no Rīgas, Cēsīm, Ogres, Kokneses, Balviem un citām Latvijas malām bija ieradusies ģimenes un jaunieši, kas uzsākuši garīgu ceļu ar kopienu Latvijā. Bija arī ”Chemin Neuf” draugi no Liepājas, arī tālās Briseles – visi tie, kuru sirdīs vējrādītāji bija nostājušies Liepājas Atmodas bulvāra virzienā.

Lai piedzīvotu patiesu sirds atmodu kopā ar Dievu, kopienas māsa Inese Motte aicināja izvērtēt pavadīto gadu un pateikties par lietām, kas bijušas – vieglām, grūtām, labām un sliktām, jo no tām visām esam ko guvuši. Viņa mudināja arī lūgt Dievam piedošānu par brīžiem, kad esam Viņu sāpinājuši, kā arī lūgt žēlastību jaunajam gadam.

Ģimeņu kopienas ”Kānas brālības” laulātais pāris Daiga un Indulis dalījās ar to, kā viņi savā laulībā izdzīvo piedošānu, pieņemot vienam otru un necenšoties pārveidot pēc sava prāta. Līdzīgi kā filmā ”Amēlija” tiek atklāts, kas patīk un kas nepatīk tās varoņiem, arī Daiga un Indulis nosauca lietas, kas viņiem iet pie sirds un kas nepavisam nepatīk. Viņi atzina, ka laulības dzīve ir skola, kurā mācīties mīlēt savu dzīves draugu ar visām viņa personības iezīmēm.

Savukārt aktiera Ērika Vilsona izspēlētais Rūdolfa Blaumaņa stāsts ”Nezāle” ļāva paraudzīties uz mums, latviešiem, no malas –

kādi esam, ja dzīvojam bez Dieva. Cilvēciskajai dabai – dusmām, liekulībai un atreibībai – ņemot virsroku, iznākums ir tikpat skumjš kā stāsta beigas: labais iznīkst līdzīgi kā atraitnītes, neļķes un neaizmirstules uz ganu zēna Jāņa kapa. Izrāde savā ziņā bija interaktīva, jo Ē. Vilsons tajā iesaistīja arī publiku, lomās ļaujot iejusties drosmīgākajiem skatītājiem.

Pēc pārdomas raisošā uzveduma ar sirdi sildošām dziesmām un dzejoļiem iepriecināja Liepājas teātra aktrise Sigita Jevgļevska, aicinot uz *skatuves* arī piecgadīgo rīdzinieci Terēzi, kas zināja visus vārdus Aspazijas ”Circenīša Ziemassvētkiem”. Daloties ar lasītajām mātes Terēzes atziņām, aktrise aicināja arī pieaugušos attiecībās ar Dievu būt kā maziem bērniem, kas pilnībā paļaujas uz saviem vecākiem. Skaista dāvana klausītājiem bija arī mūziķa Māra Kupča meistarīgā ģitārspēle.

Brīnumainas pārvērtības sevi noteikti piedzīvoja ikviens svētku dalībnieks, Vecgada noslēgumā pavadot laiku klusumā ar Dievu, saņemot Izlīgšanas sakramentu vai kādam lūdzot piedošānu.

Svētku dalībnieki pusnakti sagaidīja, piedaloties Svētajā Misē, ko svinēja Liepājas diecēzes bīskaps Vilhelms Lapelis. Karostas debesis līdz ar daudzkrāsainām salūta raķetēm pacēlās lūgšanas – par saviem mīļajiem, par Liepāju, Latviju.

„Šis gads būs laimīgais,” vēlāk Jaungada naktī pārliecināti apgalvoja daži ”Chemin Neuf” jaunieši. Izklusā jau kā pasakā, bet tik un tā vēlām šogad ikvienam būt patiesi laimīgam, ļaujoties Svētā Gara vēja plūsmā.

Vita Briže

Muzikāls priekšnesums ”Dzīve ir svētceļojums” Gaviezē

Liepājas-Aglonas svētceļojuma dalībnieki 8. janvārī jau trešo reizi ielūdza uz muzikālu priekšnesumu ”Dzīve ir svētceļojums”, kas šoreiz notika Gaviezes kultūras namā. Pirmais šāda veida pasākums notika Liepājas muzejā, pēc gada – Grobiņas Zentas Mauriņas muzejā. Prieks, ka gavieznieki atsaucās uzaicinājumam un ieradās kuplā pulkā.

Pasākuma organizators Edgars Svētiņš, uzrunājot klātesošos, pauda prieku par iespēju satikties un sniegt liecību par svētceļojumu. Grobiņas novada priekšsēdētājs Aivars Priedols izteica pateicību par lūgšanām, kurās svētceļnieki nes visus satiktos cilvēkus, kā arī par iespēju muzikālajā priekšnesumā atgriezties 2011. gada vasarā, lai

pilnīgāk iepazītos ar svētceļojumu.

Tāpat kā novads, arī svētceļojums nevar pastāvēt bez sava vadītāja. Priesteris Mariušs Kempa jau devīto gadu vadīja svētceļniekus no Liepājas uz Aglonu un tādēļ viņam labi ir saredzams tas, kā *krūms aug un sazarojas. Krūmam ir arī augļi* – ceļā satiktie cilvēki, ar kuriem gadu no gada iepazīstamies labāk. Devīņu gadu laikā izauguši arī bērni, kurus ceļā pirmo reizi satikām pavisam mazus. Šogad viņi mums pat pievienojās un no Skaistkalnes apkaimes mēroja ceļu līdz Aglonai.

8. janvārī svinējām Jēzus Kristišanas svētdienu un svētkos ģimene parasti pulcējas kopā. Svētceļnieki, priesteri Mariuša skatījumā, arī ir sava veida ģimene,

kas satiekas, lai atcerētos bijušo un ar domām jau tiektos nākotnē. Šogad būs jau 10. svētceļojums, kuru priesteris Mariušs vadīs uz Aglonu, tādēļ viņa uzrunas noslēgumā izskanēja aicinājums tam jau gatavoties.

Pēc muzikālā priekšnesuma visi klātesošie tika aicināti uz sarūpēto mielastu, kas ir neiztrūkstoša svētku sastāvdaļa, lai pārrunātu redzēto, dzirdēto un, protams, domātu par iespēju atkal doties ceļā, jo ”dzīve ir svētceļojums”.

Sirsniņu paldies sakām pasākuma atbalstītājiem: Kurzemes diecēzes bīskapam V. Lapelim, Gaviezes kultūras nama darbiniekiem, Grobiņas novada pašvaldībai un ceptuvei ”Svētes maize”.

Ieva Liede

Foto: Līga Mihailova

Svētceļnieki vienojas dziesmā, priecējot klausītājus Gaviezes kultūras namā

Kurzemes diecēzes portāla www.katedrale.lv sadaļā ”Palāsīsim...” ir iespēja lasīt ”Nāc” 2010. un 2011. gada numurus PDF formātā.

Izdevējs: Romas katoļu Baznīcas Liepājas diecēze.
Redakcijas adrese: Liepāja, Peldu 15. Tālrunis/fakss 63425422, mob. tālr. 26310871, e-pasts: nac@tvnet.lv
Redaktore: Ieva Liede. Teoloģiskie recenzenti: bīskapi – Vilhelms Lapelis, Ārvaldis Andrejs Brumanis.
Korektore: Ērika Korāte

Avīze iznāk 6 reizes gadā, to var iegādāties baznīcu grāmatu galdos.

CMYK

Iespiests: Tipogrāfijā ”Kurzemes Vārds”, Liepājā, Radio ielā 19. Redakcija tiesīga korigēt iesūtītos materiālus. Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz ”Nāc”. Tirāža: 7500. Laikraksta nākamais numurs 26. martā.

Pasmaidīsim

– Man uzdāvināja ļoti labu pulksteni, bet nolēmu to nevalkāt.
– Baidies, ka tev kāds to varētu atņemt vai nozagt?
– Nē, tas vienkārši ir sienas pulkstenis.

☺ ☺ ☺
Eksāmens socioloģijā. Pasniedzējs jautā studentam:
– Sakiet, lūdzu, vai noziedzība pasaulē samazinās vai palielinās?

Students:

– Samazinās. Kaina un Ābela laiks tā bija 50 procentu.

☺ ☺ ☺
– Labdien! Jums zvana no autoservisa. Atbrauca jūsu sieva, lai salabotu mašīnu, bet mēs nezinām, kurš maksās...
– Skaidrs, ka par mašīnas remontu maksāšu es.
– Ne jau par to mēs uztraucamies. Es gribu zināt, kurš maksās par garāžas remontu?!